

ПІД ОСУД ГРОМАДСЬКОСТИ

МОТИВАЦІЯ

ОРГАНІЗАЦІЙ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ ЩОДО ВИМОГИ
ВИКЛЮЧИТИ ІЗ ЧЛЕНСТВА СКВУ ОРГАНІЗАЦІЇ ІСНО-ОДВУ-УНО

1983

З М І С Т

1.	Мотивація.....	i
2.	Заклик проведів ОУВФ в Канаді.....	ii
3.	Перший Маніфест СКВУ.....	iv
4.	Звернення до українців.....	vi
5.	Меморандум до ген.-сек. ООН.....	vii
6.	Резолюції I і III Конгресів СКВУ.....	ix
7.	Документи обвинувачення.....	1

ПОЯСНЕННЯ

ОУН-- Організація Українських Націоналістів
УПА-- Українська Повстанська Армія
УГВР-- Українська Головна Визвольна Рада
ІСНО-- Ідеологічно Споріднені Націоналістичні Організації
ОДВУ-- Організація Державного Відродження України
УНО-- Українське Національне Об'єднання
СУ-- "Самостійна Україна" /За роки 1981-1983/
НШ-- "Новий Шлях"

Зібрала і видала
Українська Центральна Інформаційна Служба

М О Т И В А Ц І Я

ОРГАНІЗАЦІЙ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ ЩОДО ВИМОГИ ВИКЛЮЧИТИ ІЗ ЧЛЕНСТВА СКВУ ОРГАНІЗАЦІЇ ІСНО-ОДВУ-УНО

Організації Українського Визвольного Фронту /ОУВФ/ внесли на пленум Секретаріату СКВУ /квітень 1983 р./ заяву в якій стверджено що ІСНО-ОДВУ-УНО ведуть діяльність--особливо на сторінках своїх пресових органів--яка протирічить статутіві СКВУ та ідейним і програмовим заложенням на підставі яких був заснований СКВУ. Для вдержання гармонії в громаді, ОУВФ запропонували цим організаціям відмежуватися від нанесеної шкоди і змінити на майбутнє свою політично-пропагандивну дію! Але намагання ОУВФ не дали практичних наслідків, і тому Організації ОУВФ подали до Секретаріату СКВУ внесок на виключення із членства СКВУ організацій ІСНО-ОДВУ-УНО, запропонувавши їм, щоб вони відкликали ще перед ІУ Конгресом СКВУ нанесену моральну і політичну шкоду, внаслідок чого ОУВФ відкликали б свій внесок. Тому, ОУВФ вважають за доцільне обширніше поінформувати делегатів і учасників ІУ Конгресу СКВУ про причини і ситуацію які довели до такого потягнення збоку ОУВФ.

Біля 30 складових організацій СКВУ--крайових, міжкрайових, і світових--внесли подібні протести і домагання до Секретаріату СКВУ.

Заклик проводів ОУВФ в Канаді

25 серпня 1983 р.

До Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців, Торонто, Онтаріо, Канада.

СПРАВА: Обвинувачення ОДВУ, ІСНО і УНО в намаганні зламати основні заложення СКВУ і розбити єдність української спільноти у вільному світі.

Високоповажані Пані і Панове!

В імені наших організацій стверджуємо, що ПРОВОДИ ОДВУ, ІСНО і УНО перестали придержуватися Статуту СКВУ щодо його завдань, визначених у §2. Вони „в своїй діяльності яскраво порушили основні принципи, які лягли в основу створення СКВУ...” (Правильник Секретаріату, т. 35).

СКВУ постав на засаді „зговорень і узгіднень усіх українських самостійницьких організацій, згуртувань та установ, які взяли участь у Конгресі”. („Звернення до Українців поза Україною Сущих” від основуючого Світового Конгресу Вільних Українців, 16-19 листопада 1967). Вислідом основуючого Конгресу СКВУ було схвалення основних ідейних принципів СКВУ, висловлених у „Першому Маніфесті до Українського Народу в Україні й за її межами в СРСР та в країнах советського блоку” та в „Зверненні до Українців поза Україною сущих”. З цими основними ідейними й історичними заложеннями були згідні члени-основники, а нові члени виразно зобов'язуються їх придержуватися і виконувати. (Правильник Секретаріату СКВУ, т. 34). Між основниками були й організації, які ідейно орієнтувалися на керівництво ПУН, очолене полк. Андрієм Мельником. Провід цього середовища по через різні громадські організації був співтворцем „СКВУ”, значить, він був співтворцем всіх основних документів, що лягли в основи СКВУ. В цих документах стверджується, що „російська колоніальна імперія” є головним ворогом укра-

їнської нації; а Україна є під її „окупаційним режимом”, що діє на основі расистської теорії „провідного” російського народу”. „Росія” поводить в Україні як колоніальна держава, бо рабує з України для свого національного „російського панування” все, що тільки може.

Однак Україна не кориться перед Росією. Актами 22 січня 1918 і 1919 років український нарід створив свою „єдину суверенну і самостійну державу”. А коли Росія знищила цю державу, то нарід вів постійно визвольну боротьбу в 1920 і 30 роках. „У 1939 році Карпатська Україна задокументувала свою волю жити самостійним життям”. Актом 30 червня 1941 року була відновлена Українська Держава і було „утворене у Львові Державне Правління”, що його „зліквідували” гітлерівські окупанти. „Це привело до розгорнення визвольної політично-революційної боротьби Організації Українських Націоналістів ... та збройної боротьби Української Повстанської Армії ... під командуванням генерал-хорунжого Романа Шухевича (Тараса Чупринки) та під політичним проводом Української Головної Визвольної Ради (УГВР), керівного органу революційної боротьби українського народу...” Ці ствердження є з „Першого маніфесту” СКВУ.

В цьому ж маніфесті ще написано: „Одночасно Росія намагається здискредитувати перед українським народом український національно-визвольний рух. Постійна лайка на 'українських націоналістів', суди над членами ОУН і УПА ... Росія ... своїми післаними агентами ліквідує його провідників. З їх рук згинули: Симон Петлюра, Євген Коновалець, Лев Ребет та Степан Бандера.”

Від оснування СКВУ минає 16 років. Багато осіб, які творили СКВУ, вже не є між живими. Також від організацій, членів СКВУ, які визнають

ідейно-політичне керівництво ПУН, нема між живими багатьох співосновників СКВУ. На превеликий жаль в керівництві цього середовища зайшли радикальні зміни. Під ідейно-політичним керівництвом ПУН, очоленим М. Плав'юком, від деякого часу окремі організації цього середовища в своїй діяльності на громадському форумі по через різні пресові органи ведуть шкідливу пропагандивну акцію проти ОУН, УПА і УГВР. Статті, що появляються в їхніх періодиках, зовсім близькі змістові пропаганди проти ОУН, УДП, УПА і УГВР, що її ведуть російські імперіялісти, завойовники й окупанти України.

Уже на попереднім пленумі СКВУ, що відбувся 23 квітня 1983 р., в імені нижче підписаних організацій, голова Світового Українського Визвольного Фронту зложив заяву, що деякі члени СКВУ поступають протиставно до його залогень. В заяві звернено увагу Секретаріатові СКВУ, що „в акцію знеславлювання, засуджування, очорнювання епохи національного героїзму ОУН-УДП-УПА-УГВР 1940 років включилися деякі люди на еміграції. Ця кампанія сприяє психологічній війні, пеленній проти українського націоналістичного руху дезінформом російських імперіялістів з Москви. Деякі пресові органи на своїх сторінках ведуть брутальну й неперебірчиву публіцистичну акцію наклепів, очорнювань, провокацій

„ГОМІН УКРАЇНИ”, 9 листопада

та дискредитації осіб, зокрема таких, які очолювали визвольну боротьбу української нації в 1940 і 50 роках."

Організації Українського Визвольного Фронту тоді остерегли, що ця шкідлива кампанія веде до розкладу СКВУ. Ми домагалися, щоб окремі члени СКВУ перестали вести таку шкідливу з національного погляду акцію та відкликали нанесені моральні кривди борцям за волю України.

Але від часу цієї заяви минуло чотири місяці, й не те, що ситуація не поправилася, а погіршилася. Зокрема офіціоз Організації Державного Відродження України (ОДВУ) й Ідеологічно-Споріднених Націоналістичних Організацій (ІСНО) — „Самостійна Україна" з Чикаго у ЗСА в останніх своїх числах нечесно й брутально нападає на Воюючу Україну та її знищених Росією провідників і теперішніх борців за УССД найбільш знеславляючими статтями, автори яких намагаються наслідувати большевиків в нападах на ОУН-УПА-УДП-УГВР. В числі за квітень-червень 1983 р. „Самостійна Україна" обезцінила „Архипастирське послання" Блаженнішого патріарха Йосифа І з нагоди 40-річчя УПА.

Ця національно шкідлива дія довела до того, що ОУН не могла відзначати спільно з однодумцями ПУН, керованого п. М. Плав'юком, 45-ої річниці від дня загибелі полк. Євгена Коновальця.

Дозволимо собі відмітити, що в той час, коли деякі члени СКВУ знеславляють визвольну боротьбу, яку веде націоналістичний рух десятиками років, то Блаженніший патріарх Йосип І видав „Архипастирське послання для відзначення 40-річчя відновлення Української Держави" Актом 30 червня 1941 р., в якому написано: „Це великий акт, що повинен нас вчити і виховувати". В „Світовім ювілейнім почеснім комітеті для відзначення 40-ої річниці проголошення відновлення укра-

їнської державности Актом 30 червня 1941 р." були м. ін. членами: Блаженніший Андрей — митрополит Української Православної Церкви Вінніпегу й усієї Канади; Високопреосвященніший Максим Германюк — митрополит Української Католицької Церкви в Канаді; Високопреосвященніший Мирослав Любачівський — архієпископ і коадьютор патріарха Помісної Української Католицької Церкви; Високопреосвященніший Степан Сулик, митрополит У-

країнської Католицької Церкви в ЗСА. Це був жест достойних владик для добра українського народу.

В „Світовім міжнароднім ювілейнім почеснім комітеті на прославу УПА в її 40-у річницю" членами були м. і.: Блаженніший Андрей і Високопреосвященніший Максим Германюк. Митрополит Андрей радів тим, що відзначуємо „40-річчя створення збройної сили — Української Повстанської Армії — УПА, яка своєю героїчною боротьбою й жертвенністю вписала золоті сторінки в історії України... українці всього світу проголошують: Слава борцям за Вільну Самостійну Українську Державу. Слава Україні!"

Також архієпископ-митрополит Степан Сулик ствердив у листі до Президії СУВФ: „У глибокій пошані хило голову перед світлою пам'яттю всіх наших героїв з рядів Української Повстанської Армії..." Митрополит Максим з радістю прийняв „запрошення до участі в Світовому Почесному Комітеті" для гідного відзначення 40-их роковин цих героїських визвольних змагань нашого українського народу."

На цьому місці треба відмітити, що ієрархія УКЦ на віки вічні прославила провідника й командира ОУН-УПА 1943-1950 років, поставивши йому пропам'ятну плиту в крипті собору Св. Софії у Римі. Заповітом є слова Блаженнішого патріарха Йосипа І: „Ми поблагословили пам'ятну таб-

лицю на вічне між нами чимпанні генерала Тараса Чупринки... цим згадуємо того, що з молитвою на устах і навіть з вервицею в руках ставив сміливий спротив тим, що хотіли поневолювати землю батьків наших... воїни УПА не склали добровільно зброї, але жертвою життя і своєю кров'ю вони освятили українську землю і стали її добримом та заповітом для майбутніх поколінь..."

В такому ж смислі прослави визвольної боротьби українського народу проголосили свої звернення до української спільноти крайові центральні репрезентації в різних країнах вільного світу.

Нас турбує дальша доля СКВУ. Згадана група членів організацій своєю діяльністю заперечила основні заложення СКВУ. Тому, щоб не допустити до розкладу й розпаду Світового Конгресу Вільних Українців — Верховної надбудови українського громадського життя поза межами України — ми ставимо внесок, згідно зі Статутом СКВУ (§4, точка „в", з уточненням в Правильнику Секретаріату СКВУ, точка 35) на виключення з членства СКВУ: ОДВУ, ІСНО і УНО.

Звертаємося до провідних організацій з пропозицією опублікувати в пресі найпізніше до 15 жовтня 1983 року заяву, в якій ці організації відмежовуються від усіх статей, публікованих в їхній пресі, чи офіціозах („Самостійна Україна", „Українське Слово", „Новий Шлях"), які не згодні з основними документами основуючого Конгресу СКВУ та які засуджують таку діяльність і публіцистику. Тоді наш висок щодо виключення згаданих організацій з членів СКВУ відклинемо.

З правдивою пошаною до Вас.

За Головну Управу ЛВУ — мгр. Т. Буйняк.

За Головну Управу ОЖ ЛВУ — М. Шкамбара.

За Т-во кол. вояків УПА в Канаді — М. Кулик.

За Головну Управу АДУК — Анатоль Бедрій.

**ПЕРШИЙ МАНІФЕСТ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ
В УКРАЇНІ Й ЗА ЇЇ МЕЖАМИ В ССРСР ТА В КРАЇНАХ
СОВЕТСЬКОГО БЬОКУ**

/СКВУ--1967/

Український Народе!

Тяжку добу переживає Україна. Після довгої і завзятої збройної боротьби в рр. 1917-1920, молода Українська Держава впала, Україна була окупована військом советської Росії і включена до складу Союзу Советських Соціалістичних Республік, на ділі, російської колоніальної імперії. Її теперішня назва — Українська Радянська Соціалістична Республіка — є лише прикриттям для російського колоніального ладу, що панує в Україні.

У 1939 році Карпатська Україна задокументувала свою волю жити самостійним життям, проголосивши в березні свою державну незалежність, за вдержання якої героїчно боролася Карпатська Січ. Того ж року, після договору Сталіна з Гітлером, Західня Україна була окупована російськими військами.

Надії на те, що німецько-советська війна принесе якісь корисні зміни для українців, не здійснилися. Гітлерівські окупанти з перших же днів окупації почали арешти. Вони зліквідували утворене у Львові Актом 30 червня Державне Правління і незабаром почали розстрілювати українських діячів у Львові, Києві й інших містах України. Жертвою цього терору впала Українська Національна Рада.

Це привело до широкого розгорнення визвольної політично-революційної боротьби Організацією Українських Націоналістів (ОУН), що діяла між двома світовими війнами на українських землях, продовжуючи боротьбу Української Військової Організації (УВО), та збройної боротьби Української Повстанської Армії (УПА), в обороні українського населення проти гітлерівських нацистів і проти рейдуючих советських груп. Збройні змагання вела УПА ще довго по закінченні війни під командуванням генерал-хорунжого Романа Шухевича (Тараса Чупринки) та під політичним проводом Української Головної Визвольної Ради (УГВР), керівного органу революційної боротьби українського народу, в героїчному спротиві проти об'єднаних московських, польських і чеських комуністичних військ. У боротьбі проти УПА більшовики безпощадно нищили українське населення за підтримку й прихильну поставу до українського визвольного руху, вживаючи жорстоких засобів загального терору, розстрілів і вивозів, випалюючи ліси й сусідні з ними села, організуючи голодову блокаду відділів УПА на західних землях України.

Одночасно Росія намагається зdiskредитувати перед українським народом український національно-визвольний рух. Постійна лайка на „українських націоналістів”, суди над членами ОУН і УПА та культурними діячами, які вимагають для української мови й культури належних їм прав, все це вказує на те, що широкі народні маси в Україні не вірять тій ворожій пропаганді. Навпаки, посилений наступ Росії на життя українського народу лише скріплює його спротив ворогові. Виявом цього були, між іншим, страйки й заворушення українських в'язнів у концентраційних таборах Воркути, Норильська, Караганди й Колими, по смерті Сталіна, а під цю пору йде боротьба за збереження й розвиток української культурної творчості, мови й релігії. Росія також уважно стежить за всіма проявами українського життя у вільному світі, і своїми підсланими агентами ліквідує його провідників. З їхніх рук згинули Симон Петлюра, Євген Коновалець, Лев Ребет та Степан Бандера.

Перше завдання Світового Конгресу Вільних Українців — розглянути сучасну ситуацію в Україні та поза нею і обміркувати способи й засоби для всебічної допомоги визвольній справі України.

Друге завдання Конгресу — узгодити діяльність української громадськості в кожній країні цих континентів для того, щоб не лише зберегти національну субстанцію українства, а й розвинути кожну громаду в цих країнах у всіх ділянках життя до найвищого ступня. Діяльність всієї української спільноти в цих країнах має бути спрямована на найуспішнішу допомогу Україні.

/ПЕРШИЙ СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ.
МАТЕРІЯЛИ. Вінніпег, 1969, с. 88,90,91,92/

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНЦІВ ПОЗА УКРАЇНОЮ СУЩИХ

Дорогі земляки!

Ми, уповноважені делегати крайових представництв з усіх країн українського поселення, звертаємося до всіх українців поза Батьківщиною з повідомленням, що в днях 16, 17, 18, і 19 листопада 1967 року відбувся в місті Нью Йорку, Н.Й., у ЗСА, Світовий Конгрес Вільних Українців, який створив Секретаріат СКВУ і прийняв відповідні постанови.

Українці винесли зі своєї Батьківщини великі духові вартості, довголітню героїчну традицію, любов до волі й вільної національної творчості. Ми навчилися від свого народу, згідно з його традицією, шанувати гідність людини, ми пізнали вільне життя, а також пам'ятаємо всі страхіння національної неволі, старшуння одного народу над другим. В Україні наш ворог і ворог усього людства — імперіялістична Росія винищує все наше, національне, самобутнє. А людську гідність нівечать брутальні накази комуністичної монопартії, не допускаючи ні до вільного вислову думки, ні до будь-якої незалежної творчості. Росія в своєму русифікаторському наступі намагається усунути всякі сліди великого минулого українського народу, а себе виставляє як представника нібито єдиної творчої, передової нації.

Росія насамперед пробує спотворити українську історію, зрбити з її героїв ворогів народу, і на місце наших героїв поставити своїх. Те саме в світі ідей, де витворені століттями українські ідеали, Росія намагається заступити своїми.

Зайнявши відповідні позиції, ми зможемо значною мірою допомагати своєму народові в його визвольній боротьбі, організуючи під гаслами волі для України і всіх уярмлених Росією народів, єдиний фронт вільних націй для ліквідації тоталітарного російсько-більшовицького режиму.

Наш Конгрес одноголосно прийняв такі рішення:

1. Посилювати й розвивати самостійницьку визвольну діяльність української еміграції в кожній ділянці нашого життя, щоб досягати чимраз кращі позиції для допомоги українському народові в його боротьбі за визволення.
2. Сприяти всім консолідаційним заходам українських громадських і політичних сил на базі самостійницької визвольної концепції.

/ПЕРШИЙ СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ.
МАТЕРІЯЛИ. Вінніпег, 1969, с. 95-7./

**МЕМОРАНДУМ ДО ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ
ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ**

(Переклад з англійської)

Достойний У Тант,
Генеральний Секретар Об'єднаних Націй,
Об'єднані Нації,
Нью Йорк.

Ваша Ексцеленціє!

Від імені Світового Конгресу Вільних Українців, що відбувається саме тепер в Нью Йорку, в осідку Об'єднаних Націй, маємо честь представити Вам цей Меморандум на захист свободи українського народу, який зараз знаходиться в політичній залежності від советської Росії.

Політичний ідеал переважної більшості українців у вільному світі це — вільна, соборна й незалежна держава, яка була проголошена історичними актами п'ятдесят років тому під час революції й пізніше відновлювана між двома світовими війнами та під час другої світової війни, і яка впала жертвою агресії більшовицької Росії.

Традиції української державности мають своє коріння в Київській Русі-Україні, в Галицько-Волинській та Гетьманській державах. Українська держава 1918-1920 років мала три форми правління: Українська Народня Республіка з Українською Центральною Радою як парламентарним урядом; Українська Гетьманська Держава; Українська Народня Республіка з Директорією на чолі.

Советсько-російський геноцид в Україні виявився в таких історичних фактах:

4. Советсько-російський режим в Україні безжалісно переслідує всіх українських патріотів, які стоять за незалежність України, зокрема членів ОУН та УПА, не зважаючи на те, що советська конституція гарантує Україні повну „суверенність та рівність”.

6. На протязі всіх періодів поневолення України, український народ вів безупинну боротьбу за свою незалежність. Доказом цього є проголошення Карпатської України в березні 1939 року, проголошення самостійности України в червні 1941 р. у Львові та діяльність українських підпільних організацій: Союзу Визволення України, Спілки Української Молоді, Української Військової Організації, Організації Українських Націоналістів та Української Повстанської Армії, що діяла під командою генерала Романа Шухевича (Тараса Чупринки) та під політичним керівництвом Української Головної Визвольної Ради. Ця Армія під час другої світової війни вела безкомпромісову боротьбу з німецькими фашистами й російськими комуністами.

Страх советського уряду перед українським визвольним рухом наглядний у фактах вбивств українських підпільних провідників, що їх довершила советська таємна поліція, яка діє у вільному світі:

- а) Симон Петлюра, голова українського уряду в екзилі, загинув 25 травня, 1926 року в Парижі.
- б) Полковник Євген Коновалець, голова Проводу ОУН, загинув 23 травня, 1938 р. в Роттердамі, Голландія.
- в) Д-р Лев Ребет, український письменник і публіцист, загинув 12 жовтня, 1957 р. в Мюнхені, Німеччина.
- г) Степан Бандера, голова Організації Українських Націоналістів, загинув 15 жовтня, 1959 року в Мюнхені, Німеччина.

/ПЕРШИЙ СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ.

МАТЕРІЯЛИ. Вінніпег, 1969, с. 98-100, 102-104/

РЕЗОЛЮЦІЇ

Ми, уповноважені делегати українських установ та організацій, що діють у вільному світі, зібравшись на першому Світовому Конгресі Вільних Українців у місті Нью Йорку, осідку Організації Об'єднаних Націй, у днях 16, 17, 18 і 19 листопада 1967 року, коли сповнюється 50-річчя початку наших новітніх державно-визвольних змагань, спільно й одногolosно стверджуємо й постановляємо:

VI. У 25-річчя створення і дій Української Повстанської Армії Світовий Конгрес Вільних Українців стверджує, що боротьба цієї найновішої збройної формації є власністю всього українського народу.

Боротьба проти гітлерівсько-німецького, російсько-більшовицького й інших окупантів у роки другої світової війни і після неї ще раз засвідчила прагнення українського народу до волі й державної незалежності.

/Перший Світовий Конгрес Вільних Українців, с. 105, 107/

РЕЗОЛЮЦІЇ

ІІІ СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

в днях 23—26 листопада 1978 в Нью-Йорку, ЗСА

Свідомі того, що Третій СКВУ відбувається в 60-ту річницю проголошення суверенності Української Народньої Республіки, в 60-ліття Української Гетьманської Держави, та 60-ліття Листопадового Чину, напередодні 60-ліття Акту Соборності всіх українських земель у єдиній самостійній і соборній Українській Народній Республіці і в 45-річчя комуно-московської голодової облоги України, в 40-ову річницю створення Карпато-Української Держави та її збройної сили „Карпатської Січі”, і в 37-му річницю проголошення відновлення самостійної української державності 1941 року й створення Української Національної Ради, та у 36-ліття створення Української Повстанської Армії, ми, делегати Третього СКВУ, в покорі схиляємо свої голови перед світлим маєстатом жертви крові й життя всіх борців воюючої України, які полягли на полі слави в боротьбі за Богом дане право Українського Народу жити й творити вільно в своїй власній суверенній національній державі на всіх прадідних українських землях.

Проаналізувавши ідейні основи й практичну діяльність об'єднаних у Світовому Конгресі Вільних Українців центральних крайових презентацій, міжкрайових українських об'єднань та українських крайових організацій, ми, делегати Третього СКВУ стверджуємо, що зорганізована українська спільнота у вільному світі стоїть непохитно й безкомпромісово на становищі безперервної боротьби українського народу за привернення самостійності й соборності Україні і прирікаємо, що в цьому принциповому становищі не буде зміни аж до досягнення Українським Народом своєї мети — повного визволення з-під усякого чужого панування на всіх землях Соборної України. Це наше становище сперте на ось таких ідейних та програмових заложеннях:

1. Третій СКВУ прийняв зобов'язуюче всіх українців гасло: „За деколонізацію СССР — за визволення України!“. Воно ґрунтується на універсальних принципах права вільної людини жити у вільній власно-національній державі. На цих основах, що їх проголосили Об'єднані Нації за зобов'язуючі для всього світу, в останніх чотирьох десятиріччях постало біля сотні самостійних держав на руїнах кількох колишніх імперій. Тільки комуно-московська імперія залишилася ще незаторкненою цими процесами; навпаки — вона значно поширила своє панування коштом додаткового поневолення інших народів.

2. У висліді Другої світової війни Україна — не зважаючи на членство т. зв. УССР в Об'єднаних Націях — опинилася в дійсності на становищі колонії імперіялістичної комуністичної Росії, яка продовжує вести загарбницьку політику, будучи реальною загрозою для миру й безпеки в світі.

3. Україна поділяє долю колоніального поневолення Москвою з багатьма іншими вольнолюбними народами, тому в них має вона природних союзників у боротьбі за розчленування російської імперії на самостійні, рівноправні й суверенні національні держави на їхніх етнографічних територіях. У кожному випадку наше ставлення до чужих сил узалежнене від їхнього ставлення до питання відновлення Суверенної Соборної Української Держави і до концепції розчленування російської імперії.

/„ВІСНИК СКВУ“, липень 1979, с. 7-8/

/А/ АКЦІЯ ЗА ВИКРЕСЛЕННЯ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ 1940-х РР.

СКВУ оснований м.і. на визнанні членами-основниками державних актів 22 січня 1918 р., 1 листопада 1918 р., 29 квітня 1918 р., 22 січня 1919 р., 14 березня 1939 р. і 30 червня 1941 р. Організації ІСНО, ОДВУ й УНО знову розгорнули останнім часом на сторінках своїх видань гостру акцію за викреслення з української історії української держави 40-х років, відновленої Актом 30 червня 1941 р.

У торонтському "Новому Шляху" /НШ/ з 10-17 квітня 1982 р. читаємо:

"Український нарід 30 червня не проголосував України. Він проголосив Україну від Карпат до Дону, але 22 січня 1918 р."

А в статті у "Самостійній Україні" /СУ/ з Шікаго автор пише:

"Коли проаналізувати ці часи, то все свідчить про те, що за тим проголошенням крилась бандерівська саморекляма та жадова влади. Треба здогадуватись, що 'хтось', кому було це на руку, до цього їх унапрямував, бо годі собі уявити, щоб ці майже дітваки серйозно думали про державницьке будівництво." /СУ, ч. 390-392, с. 42/.

А кілька рядків далі є твердження:

"Далі варто звернути увагу на твердження світових аналітиків будівництва держави, за яким, щоб побудувати державу, треба мати три головні складові частини: народ, територію, на якій даний народ живе, та владу, яка вправно кермує народом. Коли проаналізувати ці три чинники, то ані одного з них не було. Український народ був уярмлений, територія була окупована ворогами України і в кінці, влада-уряд, ніколи не були вибрані, тільки як кліка людей однодумців які самі себе поставили урядом." /СУ, там же/.

В іншій статті автор пише:

"Про цей акт написав свого часу статтю під наг. 'Як обдурювано українське селянство Актом 30-го червня'. До цього можу додати, що ОУН/р/, чи визвольофронтівці, зараз хапаються за цей акт, як потапаючий за стебелинку... Але українська громада вражена: чому на еміграції творці цього акту пофальшували його первісний текст та відозву-проголошення?!" /СУ, ч. 10-12, с. 24-5/.

Тоді слідє таке розумування:

"І коли б український вояк збройно виступив в обороні проголошення Акту самостійної України, то проголошення Акту 30-го червня мало б іншу історичну сторінку, а цілий світ інакше ставився би до зма-

"Політичне посвідчення Стецька: Це в Кракові, підставили міністерську теку прем'єра і маючи офіційну фальшивку, Стецько сівши якнай-скорше досягнути Львова, щоб там поконати, акт державності, що й стався 30-го червня 1941 року. Так на хвилю етеру, через львівську радіостанцію, пролунав, акт проголошення Української держави, прем'єр-міністром Стецьком. /СВ, ч. 405-407, с. 20/.

своїм наклепництвом всі попередні виводи:

Але автор ішов статті /тех захований під інцідентами/ перевершив

"Також, актом 30 червня 1941 р., не започатковано, найновіший період української державності, бо, держава, Я. Стецька закінчила своє існування до 3-ох днів, не залишивши по собі жодної героїчної традиції, оскільки в її обороні не був скерований проти німців ані один стрілок. /СВ, там же/.

із них пише:

Обман публіцистів згаданих організацій переходить межі, коли один

"Уже багато разів різні автори під різними аспектами кваліфікували цей акт, який не мав нічого спільного з волею українського народу. Цей акт був проголошений у присутності німецьких старшин Вермахту, отже не був, проти воли, відомої згоди, німецької армії. Коли йдеться про волю українського народу, його згоди Я. Стецько не очікував, бо фактично на в нім а к о в о з і р о - м а ж е н и х. Н а р о д и х з о б а к, не було ані одного українця з уповноваженням від Народу. Проголошення акту, відбулося на поручення ст. Бандери, щоб чимскоріше встановити і закріпити владу ОУН/р/. Також Ярослав Стецько не був обраний демократичним способом на вищихах зборах головної управи; він самозванчо себе тим, головую, найменував і тривало на еміграції під тим титулом виступав, не маючи на це найменшого права. /СВ, ч. 396-398, а. 10-11/.

твердження:

В інших статтях знаходимо наступні фальшиві та неприхильні

"...проти вишезаданого, акту 30 червня 1941 року, не тільки вис-тупають під окупцією в Україні, але тривало бачує на еміграції державно й національно свідоме еліта українського народу, яка від-межувалася від визвольнофронтівських, революційних. Для цієї нашої еліти згаданий акт, - це безвідповідальний трюк ст. Бандери, щоб накинати українському народові тоталітарну владу. /СВ, там же/.

Автор намагається робити таке нетивне твердження:

"Наших помічників з опозиційних поглядів, наприклад, акту 30 червня 1941 року, і братовбивства не вдається нам збути словами, 'ворожа провокація'. /СВ, ч. 396-398, с. 3/.

В інших статтях про державу окреслюється як ворожу дію:

Гань українського народу за усамоствинення. Але творці акту 30-го червня проголошували Самостійну Україну, взявши цілковито ставку на згоду німеччини. А ціль їхня була - дати розголос про себе серед українського народу, щоб закріпити свої позиції... Так що про якийсь героїзм творців акту 30-го червня не може бути мови, тим більше, що в обороні проголошення акту не встав ані один стрілок. /СВ, ч. 10-12, с. 25/.

/Б/ ФАЛЬШУВАННЯ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ 1940-их РОКІВ

Згадані організації розгорнули останнім часом нечувану акцію на сторінках своїх пресових органів з метою цілковитого сфальшування й спотворення історії України 1940-их років, тобто декади світлої та героїчної національно-визвольної боротьби народу за УССД.

Повище насвітлення української держави 1941 року вони так представляють в контексті цілого історичного періоду:

"Виходячи з цього 'проголошення' бандерівцями української держави Актом 30-го червня можна зарахувати до ще одної трагедії в українській історії, в її сліпій отаманщині." /СУ, ч. 390-392, с. 42/

В іншій статті, публіцисти ІСНО-ОДВУ-УНО в такий спосіб фальшують історичну правду:

"На жаль, під кінець німецької окупації боротьба за 'владу' в підпільній Україні набрала характеру громадянської братовбивчої війни, в якій потекло багато крові українських патріотів, які б і до сьогодні могли б корисно служити українській визвольній справі." /СУ, ч. 396-398, с. 16/

В черговій статті автор оцінює цю добу з позицій політики ПУН з часів німецької окупації, заперечує власнопідметність України, і фальшиво оскаржує українських націоналістів-революціонерів:

"На Україні в 1941-1944 роках вирішувалася доля імперіялізмів брунатного й червоного, які в однаковій мірі були ворогами нашої державності. Протиставитися війною тим двом, озброєним модерною воєнною технікою із діаметрально протилежними ідеологіями потугам у нас не було навіть найменших спроможностей. Україна була залишена всіма без винятку державами на ласку долі. На будь-яку реальну допомогу ззовні не було навіть найменшої надії, бо наше політичне мислення й орієнтація були під впливом гітлеризму. За цю дуже велику нашу помилку ми заплатили страшними жертвами людського потенціалу й матеріальним знищенням." /СУ, ч. 396-398, с. 4/

Цей же автор робить такий тенденційний висновок про відновлену українську державу 40-их років:

"Проголошення Я. Стецька було солом'яним скоро погаслим вогнем і провокацією народу до революційного зриву під час абсолютно несприятливих умов до такої відважної дії." /там же, с. 5/

В дальшій статті шириться очевидна неправда щодо історичної правди:

"І тут автори 'Маніфесту' /УІ Великого Збору ОУН/ заговорили про 'двофронтову війну', якої в дійсності не було, що стверджують офіційні документи Верховного командування Вермахту. Сутички із

УПА, від другої половини 1942 р., яких фактично із Вермахтом ніколи не було, це не є війна. Також УПА не мала безпосередніх фронтових боїв із Червоною армією – отже не було також на східному фронті справжньої війни." /СУ, ч. 396-8, с. 11/

В наступній статті дезінформації ІСНО-ОДВУ-УНО спрепаровані і зібрані самі фальсифікати історичної дійсності. На вступі її читаємо:

"Опубліковані в цьому виданні документи – це картина страшної трагедії українського народу, за яку перед історією відповідає тільки ОУН/р/ під проводом Степана Бандери-Бийлихо." /СУ, ч. 402-4, с. 18/

А далі читаємо таку кальмунію:

"Егоцентризм проводу ОУН/р/, одурманений революційним патосом, після закінчення Другої світової війни продовжував свої дії не зважаючи на несприятливі обставини для підпільно-революційної боротьби, через що український нарід зазнав дуже великих утрат у людському потенціалі." /там же, с. 18/

Автор уживає таких деградуєчих історичну дійсність, що була величнюю, фраз, як от: "Де шукати причин отого жакливого своїми наслідками зла?"

/с. 20/ І авторитетом для нього служить КГБ-івська фальсифікація книжки Д. Шумука:

"Д. Шумук заперечує оте 'славне й героїчне'. 'Всенародня революція' в Україні – це фантазія тієї ж ОУН/р/, бо фактично такої революції в Україні в 40-их і 50-их роках не було." /с. 21/

Явною історичною неправдою є чергове твердження:

"Передусім, у СССР на протязі понад 60 років існування цієї імперії не визріло становище, яке відповідало б ситуації 1905 р." /с. 21/

Наведемо ще одну статтю, що безсумнівно виявляє вороже навітлення історії національно-визвольної боротьби України 40-их років:

"'Революція' ОУН/Р/ під час II-ої світової війни в Західній Україні – це переважно провокації, які сприяли Гестапо для винищування українського національно свідомого елемента." /СУ, ч. 405-7, с. 26/

/В/ КАМПАНІЯ ЩОБ ПОКІНЧИТИ З ОУН /Р/

На підставі поданих уже повище доказів та тих, що їх подасмо пониже, видно, що проводи ІСНО-ОДВУ-УНО поставили собі за завдання не співпрацювати з Організаціями УВФ на форумі СКВУ та взагалі організованої спільноти, а виповіли прямо війну, щоб "покінчити" з ОУН/Р/ і з ОУВФ, шляхом повної дискредитації і знеславлення. Але саме ОУН була ще від 30-их років, і є по сьогодні, найсильнішою організованою силою не лише в Україні, але і в діаспорі. Згадані організації, керовані ПУН-ом, очоленим п. М. Плав'юком, намагаються таку політику накидати спільноті! Як на такий підставі можлива співпраця з названими організаціями? Найосновнішим "доказом" потреби "викінчення" ОУН для цих ~~від~~ служить "документ" з КГБ-івських "Вістей з України", де поміщена заява В. Кука:

"Мені бувшому провіднику ОУН на українських землях, Головнокомандуючому УПА, Генеральному секретарю УГВР, який весь час перебуває на рідних землях, очевидно, краще знати, чи є підпілля на Україні; його не стало, і сьогодні для його виникнення немає жодного ґрунту..."

Автор статті тоді додає від себе заключення: "Такій заяві Василя Кука без застережень треба вірити, взявши під увагу виконувані ним функції в ОУН/р/, УГВР і в УПА." /СУ, ч. 402-4, с. 20/ Тоді він зразу покликається на ~~згад.~~ КГБ-івський фальсифікат книжки Д. Шумука:

"І немає підстав на те, щоб Д. Шумукові не признати слушности. Зрада цілої сітки ОУН/р/, УГВР а також кадрів УПА - це непростимий злочин, тому провід ОУН/р/ і УГВР на еміграції не мають права цього скривати й обдурювати громадськість про дальше існування і активність ОУН/р/ в Україні, бо фактично такого там уже давно немає. Такий стан ствердили також наші дисиденти в тому зокрема ген. П. Григоренко, який безсумнівно багато краще визнається на дійсності в Україні, аніж Я. Стецько з його 'штабом'." /там же/

Тоді автор заключає з явним "задоволенням":

"Віддзеркалена вище картина - це історичні факти з історії нашої визвольної боротьби, для якої ОУН/р/ принесла тільки повну компромітацію і показала свій примітивізм, за що український нарід заплатив дуже великою даниною крови." /там же/

Чи на підставі такої писанини членів СКВУ є можливість конструктивної співпраці? На черговій сторінці автор проголосив "кінець" ОУН руками КГБ:

"Два десятки років провід ОУН/р/ сильно інфільтрований агентурою КГБ, яка остаточно ліквідувала в Україні бандерівщину при допомозі найвищих і найвизначніших діячів самої бандерівщини. Напрошується питання: чи революційні фактори 'визвольофронтівців' на еміграції не є продовженням провокацій із 40-их і 50-их років, уміло режисерованих органами КГБ? Найбільшими ворогами нашої консолідації на еміграції є безсумнівно КГБ і визвольофронтівці!" /там же, 21/

ІСНО-ОДВУ-УНО рукою автора статті в їхній офіційній виразно заявили:

"Українським політичним діячам на еміграції не може бути спільної мови із братовбивцями, інтриганам, провокаторам і обманникам." /там же, с. 22/

Ворожа офензива ІСНО-ОДВУ-УНО проти членів СКВУ - ОУВФ - продовжувалася в наступній статті на сторінках їхнього органу:

"Так довго, поки творці 'революції' не дадуть відповіді на закиди, їм зроблені волиняками й решта свідомої громадськості на еміграції і в краю трактуватиме їх як ворожу агентуру." /СУ, ч. 402-4, с. 30/

Ця розбивацька акція ІСНО-ОДВУ-УНО продовжувалася в найновіших числах їхньої преси з останніх місяців:

"На превеликий жаль, той 'мозок' зберігся і по сьогоднішній день; це стало язвою української громади в діаспорі." /СУ, ч. 405-7, с. 21/

На іншому місці є визов до внутрішньо-громадської боротьби:

"Свідомо українська громада з дійсно державницьким думанням не повинна чекати, поки за такі злочини буде судити хтось, а повинна засудити сама, коли ми хочемо показати, що ми - суспільство зріле до державного будівництва." /там же, с. 22/

В черговій статті, цей визов знову недвозначно повторений:

"І не дай Боже, щоб наш державно досвідчений актив на еміграції скапітулював перед 'визвольофронтівськими' примітивами й руїніками нашого громадського й політичного життя на еміграції." /СУ, ч. 405-7, с. 26/

/Г/ ЗАКИДАЮТЬ ОУН І ОУВФ ВОРОЖУ АГЕНТУРНІСТЬ

Про творців Акту відновлення української національної держави в 1941, "Новий Шлях" /який вважається речником УНУ/, писав м.р., що

"Україну проголошували дві партії: партія 'Нашого' прем'єра та партія брунатного гакенкройцу." /10-17 квітня 1982/

Отже виходить, що творці української держави були звичайною агентурою нацистської Німеччини, точно так десятками років верзе КГБ-івський Дезінформ. Будучи ніби то протиукраїнською силою,

"бандерівський рух вперше вкорінився в українське село; примусово, без жадної підготовки втягувано молодь до організації..." /СУ, 390-2, 41/

Автор статті виразно інсинуує провокацію, що за творенням української держави "крилась гітлерівська агентура", бо мовляв, "хтось, кому було це на руку, до цього їх унапрямував..." /гляди вгорі/.

В наступній статті висловлена найвищого ступня провокація проти ОУН:

"Сама ОУН/р/ - це організація, яка творилася провокаціями й брато-вбивствами... Скільки агентів КГБ є сьогодні в рядах проводу і між членами ОУН/р/, покищо невідомо. Про те, що ОУН Я. Стецька інфільтрована агентурою КГБ, свідчить випадок із Довбушем із Бельгії... Так сильно інфільтрована советською агентурою ОУН/р/ має претенсії очолювати цілий 'революційно-визвольний націоналізм'." /СУ, ч. 396-8, 20/

В дальшій статті провокації й наклепи на ОУН і ОУВФ продовжуються:

"Папір є терпеливий для друку різних вигаданих фраз, якими тривало затроє українську громадськість преса визвольнофронтівців... Отак С. Бандера й Я. Стецько рішилися на війну не проти III Райху, а виключно проти українських патріотів, які відмовили підпорядкуватися їхній владі." /СУ, ч. 396-8, с. 3/

Після такого нечуваного наклепу на співосновників СКВУ, преса ІСНО-ОДВУ-УНО вдається до прямого нахабства:

"А треба при тому всьому пам'ятати, що С. Бандера і Я. Стецько своєю про-гітлерівською настановою були відповідні політичній стратегії III Райху. Тому то похідні групи С. Бандери одержали від німців засоби транспорту й батальйон 'Нахтігаль', в той час як похідні групи ОУН під проводом полк. А. Мельника були змушені нелегально продиратися на Схід. За цю німецьку допомогу 'похідні групи' С. Бандери були зобов'язані виконувати згори встановлені німцями завдання... Заплянована праця розкриває 'патріотизм' революційної ОУН, який абсолютно не сприяв українським національним інтересам. Жадоба якнайшвидше захопити владу на Україні була головним мотивом динаміки й коляборації з німцями." /Там же, с. 5/

Автори ІСНО-ОДВУ-УНО широко використовують в поборюванні ОУН і Організацій УВФ КГБ-івську літературу, от хоч би "інструкцію", що її нібито видала ГУ ООЧСУ 1981 р. Про неї читаємо:

"Дехто подумає, що вище згадана 'інструкція' - це провокація. Не заперечуємо такого погляду, але для саме такої провокації бандерівщина створила сприятливий ґрунт. Уже під час війни тільки ота бандерівщина показала свої 'революційні' зуби, скеровані перед-усім проти державно-свідомих українців. На таких бандерівщина полювала, їх нищила." /СУ, ч. 396-8, с. 12/

Щоб цілковито спотворити й принизити ОУН під проводом С. Бандери, Р. Шухевича й Я. Стецька, пропагандисти ІСНО-ОДВУ-УНО вдаються до цього роду найзлісніших очорнювань та фальшування історії. Дальша стаття присвячена такій самій **несовісній писанині**:

"Патріотичні гасла визвольофронтівців - це звичайна фасада, за якою діють темні сили провокацій і зради." /СУ, ч. 402-4, с. 21/

І як можна на підставі хоч би повищого твердження співпрацювати на форумі СКВУ Організаціям УВФ з ІСНО-ОДВУ-УНО?! Хто є проти співпраці? Автор чергової статті вириває кілька речень із книжки Р. Ільницького й монтує їх в такий спосіб, що вповні фальшує оригінал, і маємо наступне:

"Цей історик стверджує ось що: аж до арешту Державного Правління Ярослава Стецька, 'Револьюційна ОУН' під проводом С. Бандери обстоювала політичну концепцію союзу з Німеччиною. В рамках цієї політики ОУН під п р о в о д о м С. Бандери намагалася створити Українську Армію як союзницю Німеччини." /СУ, ч. 402-4, с. 25/

Слідують дві чергові провокації:

"Фактом є, що німці не перешкоджали розголошувати цей 'акт' через Львівську радіостанцію. Мало того, вони закликали українців-червоноармійців переходити зі зброєю на німецьку сторону, включатися в ряди новоствореної Української Армії і ра-м'я в ра-м'я спільно йти визволяти Україну... С. Бандера закликав, щоб усі негайно здавали зібрану на побосвищах зброю в німецькі комендантури..." /с.25-6/

Пригадаємо наведену вгорі цитату про те, що ОУН - "ворожа агентура". Інший автор так представляє кадри, з яких постала ОУН, керована Степаном Бандерою, ще в 1940-41 роках:

"Якщо справді хотіли /під російською окупацією/ дихати, мусіли лишити свої рідні землі й утікати за кордон, тобто на сторону німців, або йти в підпілля. У підпіллі, під большевицькою окупацією, залишилась невелика кількість." /СУ, ч. 405-7, с. 19/

Про початкову діяльність ОУН, керованої С. Бандерою цей же автор пише:

"За підшептом ворожих експертів, в першу чергу треба було дискредитувати Провід ОУН, який не хотів переговорювати з німецьким фельдфеблем і не хотів слухати його обіцянок, бо добре знав настанову німців до України. Йти на таку співпрацю могли лише ті, які були позбавлені національного глузду та розсудку... Ці недотепи, потрапивши в лабеті німецьких експертів, не обмежились до лайки на словах, а переходять до безглузлого 'чину' – братовбивства. Німці надзвичайно швидко навчили їх, як треба 'по-революційному' закріплювати за собою владу й усувати тих, які своїм розумом і авторитетом могли стати на дорозі." /там же/

Врешті, про цілу минувшину ОУН автор пише на глум:

"Фельдфебель, який подобіцяв Бандері Україну, зник, на його місце прийшов другий; показав дулю і розігнав усе."/там же, с. 21/

Щоб цілковито обдурити читача, автор ще раз обертає навпаки історичні події, представляючи ОУН/р/ коляборантами нацистів:

"Безумовно, коли все те діялося за згодою німецького фельдфебля, то ж не було найменшої потреби думати про якусь підпільну боротьбу. Тоді, коли ОУН /під проводом А. Мельника/ збирала залишену советською армією зброю й амуніцію, диверсія Бандери давала наказ здавати всю зброю німцям."/там же/

Наслідки всієї героїчної епохи 40-50-их років під керівництвом СУН-УПА автор окреслює такими словами:

"Коли таке нещастя падає на народ, то незавидна його доля поки він загоїть свої рани. Він тоді не спроможний піднести своїх вартостей до висот державницьких дій; таким прикладом є наша еміграційна дійсність."/там же, с. 22/

В наступній статті, пропагандисти ІСНО-ОДВУ-УНО хочуть очорнити всю теперішню діяльність ОУН, окреслюючи її як ворожу-агентурну:

"Експортом революції з-за кордону ми нічого не вдіємо без волі й рішення нашого народу на рідних землях безкомпромісно боронити все, що творить українську національну окремішність."

Читачі повищої писанини мають змогу порівняти основні документи, на підставі яких створено СКВУ при співпраці ідейно-політичних визнавців ПУН під проводом пок. полк. А. Мельника, з пропагандою ІСНО-ОДВУ-УНО і тоді видно стає, що сьогоднішня їхня політика не має нічого спільного з заложеннями СКВУ.

/Г/ ЗНЕСЛАВЛЕННЯ ПРОВІДНИКІВ ОУН І ДІЯЧІВ ОУВФ

Згадані організації представляють революційну ОУН так само, як представляє її КГБ-івський Дезінформ, тобто російські завойовники на України. Не дивно, що ці публіцисти пішли навіть найгірше безчестення, приниження, компромітування та зогидження провідних діячів ОУН, помимо цього, що ці люди або погинули на полі бою за УССД, або перейшли тяжкі тюрми, концтабори, переслідування й нечуваний психологічний терор нацистів і большевиків. Візьмім наприклад статтю в НШ з 10-17 квітня 1982 р., в якій брудною лайкою обкидається Ярослав й Славу Стецьків, називаючи провідних діячів ОУН "каддафиками", тобто терористами найгіршого типу в роді лівійського полк. Каддафі. І там же під кінець статті читаємо такі підлі інсинуації:

"А вже найвищий час, щоб ми знали, чому провідник, будучи в к о н - ц е н т р а ц і й н о м у т а б о р і Сахсенгавзен, носив німецьку уніформу зеленого кольору з темно-брунатним коміром. Не один із в'язнів запитував сам себе, чому 'прем'єр' українського уряду вбраний в мундир німецького поліциста."

Керівники ІСНО-ОДВУ-УНО нібито прагнуть до консолідації й співпраці з усіма українськими організаціями на форумі СКВУ. Але чи є можливою така співпраця, коли вони так очорнюють Голову ОУН і УДП:

"... коли б у нього була крихітка глузду, він соромився б величати себе досмертним 'прем'єром' останнього уряду України."???!/СУ, ч. 390-2, с. 42/

В іншій статті маємо очорнення кількох провідних членів ОУН, як напр.:

"Хто мордував? Відповідь коротка: Служба безпеки /СБ/, яку за життя Степана Бандери очолював агент НКВД Мирон Матвієйко, найближчий співробітник провідника ОУН Степана Бандери. Він же - член проводу ОУН, керівник референтур Служби безпеки й Крайового зв'язку ЗЧ ОУН. Скільки він замордував українців по ДП таборах у Німеччині, знає хіба Бог." /СУ, ч. 396-8, с. 19/

А далі слідує таке очорнення революційної ОУН:

"для характеристики, що собою являє ота 'революційна ОУН' Стецька: за життя С. Бандери членом проводу отої ОУН і командуючим УПА був звичайний агент НКВД - Василь Кук-Коваль. На цьому не кінець: Петро Дужий, також член проводу ОУН на Північнозахідних українських землях, член УГВР та комендант т. зв. УПА-'Північ', був агентом НКВД."

В дальшій статті є знову ворожі напади на Голову ОУН-УДП-АБН:

"Отже, 'війна України з Німеччиною', започаткована 30-го червня 1941 року – це звичайний блеф Ярослава Стецька, який фактично, після його арештування, мріяв про дальшу співпрацю із німецькою абвером, а не про будь-яку війну." /СУ, ч. 396-8, с. 3/

Публіцист ІСНО-ОДВУ-УНО нібито авторитетно твердить, що ще в травні 1940 р. Степан Бандера "фактично погодився на викликання такого повстання, отже, фактично став коляборантом Німеччини." /там же, с. 4/

В черговій статті, знаходимо брехливе обвинувачення Василя Кука-Ковалю в тому, що мовляв ще в 1941 р. він "тримав зв'язки з советською агентурою" в Дніпропетровську. /СУ, ч. 402-4, с. 19/

Автор наступної статті перевершив усіх, включно з найбільше яrimi російськими чи іншими ворогами української визвольної боротьби, своїм нападом на сл. пам. Степана Бандеру:

"Кара, яка переслідує український народ віками, не оминула його і цим разом. Лукава доля хоче так, що ворожій руці вдається знайти новітнього Кочубея з примітивною романтикою революції та державного будівництва. На чоло цього путчу вилазить Бандера, підбираючи подібних до себе й на обіцянку німецького фельдфебля, що, мовляв, дасть йому Україну, Бандера наділяє своїх співтворців міністерськими течками..." /СУ, ч. 405-7, с. 19/

Автор називає націоналістичний рух "пошестю" і дивується, чому вона "так швидко розповсюдилась?" /там же/ А тоді він висновує:

"Без війська й держави залишається 'державне правління'. Ланцюжок німецького фельдфебеля, на якому була прив'язана диверсія Бандери, був дуже короткий: шарпнулися і сіли; але робота була зроблена так, що повороту назад не було." /там же, с. 20/

На черзі, автор атакує ген. Романа Шухевича:

"'Революційний' стратег 'державного правління' вчепився до назви УПА, як сліпий до плота, і під цією назвою загнав усе в ліс, як військо, що мало боронити акт 30 червня. Яке моральне право мали стратеги штабу УПА й політики 'державного правління' роззброювати й розстрілювати своїх побратимів, коли над нами всіма висіла сокира смерті – Берліну й Москви?!" /там же, с. 22/

Напади преси ІСНО-ОДВУ-УНО на ОУН і ОУВФ з кожною наступною статтею збільшуються й стають все більше брутальними. В слідуючій статті винесена на верх вся дотеперішня дезінформівська література Москви проти ОУН, як доказ, що провід ОУН був і є в руках ворогів українського народу. А тоді слідує таке нечуване приниження і обезчещення Голови ОУН:

"...тому то легенди Я. Стецька про провід ОУН в Україні і Державне правління там же, а також про дії УПА в обороні акту 30 червня 1941 року, - це маячення абсолютно ненормальної людини. На жаль, є чимало примітивів між 'визвольнoфронтівцями', які в такі маячення вірять, ненормального 'достойника' вважають спадкоємцем С. Бандери і просять, щоб на небесах той же С. Бандера молився за провідника ОУН на землі. Виходить із того, що 'блискуче відокремлення' вже має свого провідника також у небі. Чи не пародія!"/там же, с. 25/

Врешті, наведемо ще один приклад явної клевети на голову ОУН в Україні в роках 1943-1950 - сл. пам. ген. Романа Шухевича-Чупринку, зроблений за виразною згодою ПУН, очоленого п. М. Плав'юком, що є ідейно-політичним керівництвом ІСНО-ОДВУ-УНО. Клевету кинув Ф. Кордуба в листі до Управи Братства кол. Вояків 1. Укр. Див. з травня 1983, в якому закидається безпідставно "жорстокості" і поповнення "дійсних злочинів на білоруській, часто невинній людинності", під якого проводом "прямо по-бандитськи розстрілювано білоруських, невинних закладників". Автор має відвагу сказати, що він веде цю акцію з рамені Товариства Українських Істориків.

На базі таких брутальних і безпідставних нападів діячів цього ПУН-івського середовища, які є можливості співпрацювати з ними на форумі СКВУ? Відповідь залишаємо за читачем.

/Д/ СФАЛЬШОВАНЕ І ОБЕЗЧЕЩЕНЕ ПРЕДСТАВЛЕННЯ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ ОУН

Вся визвольна боротьба й діяльність ОУН під проводом С. Бандери-Р. Шухевича й Я. Стецька представлена неправдиво щодо історичних фактів та насвітлена найчорнішими, негативними красками, неначе це була виключно руїницька, шкідлива й злочинна діяльність. От хоч би "НШ" з 10-17 квітня 1982 р. писав:

"Під час Другої світової війни цей відлам, що зрадив матірню організацію, створив новий спосіб, нову методу нищити брата братом. Посипалися братовбивчі стріли, погрози, приватні порахунки й то все в ім'я України. Святкуючи 50-ліття ОУН, вони не завагалися до цього долучити й полк. Євгена Коновальця, якого хотіли позбутися ще перед його смертю. І тільки московський вбивник перешкодив їм це доконати. Наступник його, полк. А. Мельник, не міг вже припинити процесу зради, який тягнеться аж донині."

Читаючи повищі рядки мається враження, що це з якоїсь КГБ-івської преси. Чергові рядки пригадують російську клятву, кинену на гетьмана І.Мазепу:

"Кров тих відданих патріотів на бандерівських руках, на які сл. п. Митрополит Шептицький видав клятву, і її було читано на похороні полк. Р. Сушка." /НШ, 10 липня 1982/

Там же в дальшому читаємо фразеологію, вживану російськими окупантами:

"Раз ставши на шлях зради, бунту й руїництва, сили анархії і божевільного злочинства, докотились до підлого братовбивства. Житомирський злочин зриває маску з обличчя Бандери і його спільників. Одним із перших 15-ти спільників Бандери був Роман Шухевич-Чупринка!"

Після цього автор наводить уривок із книжки З. Книша про те, що нібито

"...класичним типом агентури Ярого є Стахів, що недавно зривав зі стіни портрет Вождя /полк. Євгена Коновальця/ і пропонував своїм помічникам стріляти в портрет за 'премію' 10 фен."

В "СУ" написаний наклеп на ОУН, що мовляв її речники обдурили митр.

А. Шептицького сказавши, що їх діяльність є на доручення полк. Мельника /ч. 390-2, с. 40/ Тоді слідує явна образа селян Галичини, мовляв

коли б вони знали хто такі бандерівці, "орчиками виганяли б із сіл бандерівських емісарів, які роз'їжджали по селах із всякими пропагандивними повідомленнями про проголошення самостійної України..."

Так діє дезінформ ІСНО-ОДВУ-УНО з додатком ще про бандерівців: "А сліпа особиста амбіція та пімста штовхала їх до крайности та фальшу."

Автор намагається представити націоналістичний рух як "тоталітаристів":

"Так скоро, як бандерівський рух опанував дане село, у тім селі ніхто інший не міг мати жадного впливу; бо за будь-яке самовілля, критику або непослух бандерівські боївки та СБ карало жорстоко..." /там же, с. 41/

Про VI Великий Збір ОУН, преса ІСНО-ОДВУ-УНО висловлюється так:

"це фактично є звичайна демагогічна халтура, подібна до совєтської."

/СУ, ч. 396-8, с. 17/ Тоді слідує брехливе твердження про те, які бандерівці страшні тоталітаристи, які "виключають плюралізм". Осміш-ючим аргументом чи пак доказом "тоталітаризму" ОУВФ є КГБ-івська фаль-шивка так званої інструкції ООЧСУ з 1982 р. /там же, с. 20/ Отже, як може ООЧСУ співпрацювати на форумі СКВУ з ОДВУ, що вживає кагебівські фальшивки для цілей поборювання другого самостійницького середовища?

В черговій статті, в офіційній ІСНО-ОДВУ шириться брехня про те, що ОУН видала присуд смерти на Бульбу-Боровця, "а тих, хто не погодився перейти на сторону М. Лебедя, було розстріляно..." /"СУ", ч. 396-8, с. 14/

Слідує ворожий наклеп, що

"бандерівська Служба безпеки під проводом Миколи Лебедя /псевдо Рубан/ розпочинає терор проти всіх інших політичних середовищ... Всіх тих, хто інакше думав або ж був членом чи симпатиком ОУН/М/, під кличем 'загальної мобілізації до лісу', СБ, з допомогою ста-ничних, виловлювала, розстрілювала, душила путами, топила в кри-ницях як ворогів народу." /там же, с. 14-15/

Причіпаючи на кожному кроці антинаціональну вивіску до ОУН, автор виводить, що нібито "були тоді витворені такі безглузді обставини політикою загорільців, що з тих місцевостей, де панувало СБ та роз-правлялося над своїм народом." Ясно повинно бути кожному, що на під-ставі хоч би такого чергового твердження, ОУВФ не можуть співпрацювати на форумі СКВУ з тими, які пишуть: "Попасти в руки німцям, большеви-кам чи бандерівському СБ - кара однакова." /там же, с. 16/

Беремо чергову статтю з преси ІСНО-ОДВУ-УНО:

"Рівночасно з проголошенням цього 'акту', відома Служба Безпеки /СБ/ С. Бандери негайно почала діяти згідно з дорученням проводу ОУН/р/, мордуючи членів ОУН, що були під проводом полк. А. Мельника." /"СУ", ч. 396-8, с. 3/

Чи наступна цитата є доказом, що ІСНО-ОДВУ-УНО хочуть консолідації

та співпраці з ОУВФ на форумі СКВУ?

"Вбивці тріумфують, виступають як 'революціонери', 'патріоти', 'герої', 'політичні діячі', займаючи подекуди також відповідальні пости в нашому політичному й громадському житті на еміграції?"

В дальшій статті офіціозу ІСНО-ОДВУ-УНО матеріали УІ ВЗ ОУН називається "дуже добрим матеріалом для психіатрів". /"СУ", ч. 396-8, с. 10/ Тоді автор повищих слів вживає знову ж продукт КГБ "тайної інструкції ООЧСУ" для доказу, що ОУВФ - це самі терористи, і так він пише:

"на місце теперішнього кагебівського терору визвольного фронту закріпили б, без найменших сумнівів, свій власний, можливо навіть ще жорстокіший терор." /"СУ", ч. 396-8, с. 12/

Цим реченням автор можливо прозрадився, що він бере свою мудрість з КГБівських джерел, бо повищою тактикою саме москалі намагалися втримати під час Другої світової війни уярмлені народи по своїм боці, бо мовляв якщо перейдете до німців, то їхній терор буде ще гірший. Отже якщо б повище твердження "СУ" читали в Україні й повірили в його "правду", то значить, краще залишайтеся люди під большевиками, ніж маєте йти за націоналістами-бандерівцями. Кому така писанина на користь?

В іншій статті є єхидна інсинуація, що серед провідного активу ОУН не було героїв:

"але в початках були переважно з низових к а д р і в, які віддавали своє життя на полі побойовища." /"СУ", ч. 399-401, с. 25/

Значить, з рядів ПРОВОДУ ОУН, керованої Степаном Бандерою не вийшли жодні герої!

Тоді автор робить неправдиве твердження:

"Але незаперечним фактом є те, що ОУН-матірня стратила в більшості провідний актив, що був закатований та розстріляний гестапом."

Автор твердить, що також маси низових членів ОУН/м/ загинули:

"Майже в с і в о н и стверджували ідейність цих убитих людей, які за Україну були готові віддати своє життя. І вони віддали своє життя, але від руки свого брата." /там же, с. 26/

Цього роду шкідливих і брехливих статей в пресі ІСНО-ОДВУ-УНО є повільно, і вся ця писанина скерована проти ОУН та ОУВФ. Далі читаємо:

"На різних етапах діяльності, частина керівних кадрів ОУН/р/, одурманена донцівською ідеологією зоологічного націоналізму, втратила передовсім мораль, zdeгенерувалася, застосовуючи терор і братовбивство супроти інакодумуючих українських діячів. Дійшло до того, що терор став легітимним засобом у т. зв. 'визвольнореволюційній

боротьбі' під час та після Другої світової війни."/СУ, ч.402-4,с.18/

Автор безлично покликається на П. Полтаву, зовсім перекидаючи одну підпільну статтю, в якій мова про неможливість ведення визвольної боротьби в легальних рамках чи то німецької чи російської окупацій.

Він закидає ОУН: "провід того ж середовища спричинився до розбрату, чварів, взаємоненависти, провокацій, забріханости й зради."

Автори ІСНО-ОДВУ-УНО з якимсь улюбленням використовують в поборюванні ОУВФ всю можливу літературу сфабриковану Москвою в тій цілі. Напр.: вони як одно з найважливіших джерел вважають книжку Д. Шумука, сфальшовану кагебістами:

"Братовбивства, ліквідування есбістами ОУН/р/ старшин, підстаршин УПА, згідно зі свідченнями Д. Шумука на сторінках книги "За східним обрієм", масова інфільтрація органів НКВД під час 2-ої світової війни та КГБ після війни в проводі ОУН/р/, УГВР і УПА - це історичні факти."/там же, с. 21/

Акція оплюгавлювання визвольних змагань героїчної та величньої доби 40-их років безконечно продовжується на сторінках преси ІСНО-ОДВУ-УНО. Автор дальшої статті кидає обвинувачення:

"Знов виринає питання: хто потерпів? Потерпіло українське село. Бо перед тим СБ вигубило чимало українських учителів, вважаючи їх інтелігентами-мельниківцями, а тепер пустило з димом школи."/СУ, ч. 402-4, с. 29/

Абсурдність та брутальність повищого твердження безмежні. В дусі, зовсім подібному до КГБ-івського, автор дає такий страшний "приклад":

"Сам особисто бачив я жертву того наказу: в селі Башківцях на Крем'янецьчині СБ повісило стареньку жінку за те, що пішла до міста, бо тільки там у той час можна було купити соли для своїх внуків на яких напала цинга."/там же/

Автор несовісно заключає: "Волинь була стероризована творцями 'революції' та їхнім СБ"./там же, с. 30/

В наступній статті провід ІСНО-ОДВУ-УНО допускає на сторінках своєї преси таку писанину: "Нещасний той народ, в якому мають місце такі виродки."/СУ, ч. 405-7, с. 21/ Тут мова про сл. пам. Степана Бандеру.

Чи така писанина членів СКВУ згідна з основними заложеннями СКВУ, в яких ця постать відмічена між найбільшими УКРАЇНЦЯМИ 20-го століття?!

/Е/ ФАЛЬШУВАННЯ І ОЧОРНЮВАННЯ ІСТОРІЇ УПА

В такому самому світлі, як преса ІСНО-ОДВУ-УНО представила ОУН, очолену сл. пам. С. Бандерою і тепер Ярославом Стецьком, вона представляє Українську Повстанську Армію, очолену сл. пам. ген. Романом Шухевичем-Тарасом Чупринкою, тобто як руїниці, протинаціональну:

"У бандерівському УПА було сільське шумовиння, а може просто люди, яким дали зброю в руки, для яких не було ні людських, ні Божих законів, і в жадобі за владою, робили 'визвольну' роботу, вони і розправлялися кулями для 'добра' України." /НШ, 10 липня 1982/

В іншій статті читаємо прямо ворожу протинаціональну пропаганду:

"Організатори бандерівського УПА, не гаючи ч а с у р о з п о ч а - л и в і д к р и т у б р а т о в б и в ч у в і й н у проти вже існуючої УПА. І потекла не ворожа, а українська кров синів і дочок волинської землі... Скрито концентрували свої відділи та бойовий один по одному, як татарська орда..." /СУ, ч. 396-8, с. 14/

В той час, коли СКВУ в серії своїх документів підніс УПА на рівень національної святости, члени СКВУ --ІСНО-ОДВУ-УНО-- роблять з неї лютого ворога українського народу. Це вимагає реакції інших членів СКВУ.

В наступній статті сугерується, що УПА взагалі не воювала проти гітлерівських расистів і проти російських окупантів:

"УПА фактично була самообороною від червоних партизанів в Західній Україні, які, особливо вночі були володарями по селах грабуючи невинне й пасивне населення." /СУ, ч. 396-8, с. 11/

В черговій статті, поміщеній в офіціозі ІСНО-ОДВУ-УНО викпивається і обезцінюється "Звернення Воюючої України до всієї Української Еміграції" з 15 жовтня 1949 року в той спосіб, що мовляв між підписаними є високі агенти НКВД, і цинічно називається його в лапках "'революційним' документом". /СУ, ч. 402-4, с. 19/ Тоді знаходимо прямо нісенітницю й абсурдне твердження:

"Зараз же по закінченні 2-ої світової війни бандерівські писаки, які про УПА та її організацію нічого не знали, а на замовлення партійних бондз стали писати про мільйонову УПА." /СУ, ч. 402-4, с. 24/

В роках зразу після 1945 зв'язок між Краєм і Проводом ЗЧ ОУН був частий, і постійно зв'язкові приносили велику кількість матеріалів з Краю.

Автор ширить явну неправду твердженням: "Думаю, що коментарі зайві."

40-ліття бандерівської УПА припадає на 1943 р."/там же, с. 26/ Також

неправдою є, що "під кінець другої половини 1943 р. УПА була в zenіті сили і слави, а Волинь в тому часі зазнала найбільшого знищення..." /с27/

Явною відумкою є заява: "По містах і містечках Волині, Полісся та інших областей та повітів України стояли німецькі залоги, і ні одно з тих міст не було зайняте армією УПА." /там же, с. 28/ Слідус знову істо-

рична брехня: "Чому говорилося про харчові бази під советською владою, коли при наближенню фронту всі курені УПА перейшли в Галичину та Карпати?" /там же, с. 29/ Врешті, в тій же статті обвинувачується УПА:

"в наслідок дій УПА на Закарпатті була знищена поляками Лемківщина, а також це спричинило знищення та виселення цивільного населення на Волині." /там же, с. 30/ Отже тут немає обвинувачення ні німців ні росіян за завойовання й окупацію України, а лише визвольний рух!

В іншій статті публіцист ІСНО-ОДВУ-УНО твердить, що "розгорнути цю боротьбу /проти німецьких окупантів - ред./ на ширшу скалю не мало ніякого глузду, бо така боротьба була б надзвичайно корисною для Советського Союзу." /СУ, ч. 405-7, с. 21/ Також безпідставно він твердить,

що УПА перша розпочала свідомо вести боротьбу проти поляків, створюючи собі окремий фронт, і тому за наслідки несе відповідальність УПА:

"Почалися нічні напади на польські колонії, і темні волинські ночі почали освітлюватися палаючими хатами та майном. Жорстока розправа впала переважно на невинне населення, бо падлюки, вже зі зброєю в руках, на спілку з німцями, не вночі, а вдень почали палити українські села, разом із людьми, які не встигли повтікати... Так витворена ситуація стала причиною до поповнення рядів бандерівського УПА, і то був початок чорних днів Волині." /там же, с. 22/

Автор цілковито фальшує й викриває правдиву історію УПА:

"Тоді, коли йшла запекла війна між найбільшими потугами, Москвою й Берліном, за нашу землю і на нашій землі, коли Черчил звертався до Рузвельта з проханням, щоб він допоміг не допустити до спустошення Англії німцями, в той час стратеги УПА та політики 'державного правління' виповіли війну з волинського лісу полякам, німцям, Советському Союзові й членам ОУН." /там же/

Впротиріч фактам, пропагандисти ІСНО-ОДВУ-УНО фальшують історію УПА:

"Воно ж не було забезпечене ні територією, ні зброєю, ні амуніцією, ні медикаментами, ні шпиталем, ні харчами, ні одягом, а крім того, не мало ніяких зв'язків ні з ким... яка нагорода належиться полі-

тичному й головнокомандуючому складові УПА, який він у бій 100-тисячну армію, з якої залишилися тільки одиниці?... схилив свою голову перед тими тисячами жертв, які були загнані безглуздям у безвихідне становище й мусіли віддати своє життя. Нехай їх смерть стане пересторогою для тих, які торгують їх кров'ю."/там же, с. 23/

Автор ще іншої статті в офіційній ІСНО-ОДВУ-УНО датує кінець історії УПА десь біля закінчення 2-ої світової війни, щоб сфальшувати історію та замовчати десятирічну боротьбу збройного підпілля проти росіян:

"Треба також пам'ятати, що особливо НКВД під час воєнних років та опісля скерувало багато зусиль, щоб чимскоріше ліквідувати УПА при допомозі самих таки упівців... Тільки дуже мала частина упівців врятувалася від знищення, пробившись до Баварії в 40-х роках. Ця частина по таборах ДП була довгий час ізольована від нашої громадськості, перевишколювана ОУН/р/ - як треба фантазувати й самих себе обдурювати."/СУ, ч. 405-7, с. 26/

Вистарчить навести ще один приклад із писанини в пресі ІСНО-ОДВУ-УНО, щоб упевнитися у їхніх інтенціях цілковито сфальшувати правду про УПА, що на жаль, є тотожною інтенцією всієї російської пропаганди:

"На сторінках 'визвольноронтовської' преси є багато фантазій, що УПА нібито була основою для організації збройних сил України. УПА, як виключно партизанська формація, що не мала жодного скоординованого командування і всестороннього, правильного військового вишколу, не могла бути тією основою. Такою основою, і то далеко не вистачальною, могла бути тільки Дивізія 'Галичина', з нормальним військовим вишколом. Також заслуговує на увагу факт, що в УПА не відзначається участі старшин і підстаршин ЧА."/там же/

З повищої писанини, як і з прикладів у черговій секції, бачимо, що ІСНО-ОДВУ-УНО виразно відкидає прийняту СКВУ концепцію визвольної боротьби при допомозі революційно-повстанських засобів.

/6/ ВІДКИНЕННЯ СТРАТЕГІЇ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Згадані організації м.і. так дуже негативно представляють УПА не лише на основі повище поданих причин, але й тому, що вони рішилися категорично відкинути концепцію визволення України при допомозі національно-визвольної, в тому теж і повстанської, революційної боротьби:

"Здорово думуюча людина не може поважно трактувати ось таку фразу із 'Звернення' УІ Великого Збору ОУН/: 'Пропагувати концепцію національних революцій як єдину альтернативу до нуклеарної війни та до коекзистенції з російською диявольською народобивчою...імперією'. 'Стратеги' визвольноронтовської мегаломанії передусім не знають, що таке концепція національних революцій, я к о ї ї м н і к о л и

не вдається здійснити, бо фактично, крім ОУН Стецька, абсолютно ніхто з інших поневолених народів такої 'мудрости' не пропагує. Також поєднування поняття 'національної революції' із нуклеарною війною!"/СУ, ч. 396-8, с. 17-18/.

Повищі думки так оформлені, що виглядає, їх автори бажали б намагатися за всяку ціну не допустити до здійснення національно-визвольної революції. Вони думають суто соціальними, а не національними мірками,

коли твердять дещо далше: "Напевно 'концепція національних революцій' ніколи не буде здійснена, бо становище в СРСР ще не визріло навіть до ситуації 1905 р." /там же/ Дуже багатомовним є чергове твердження офіціозу ІСНО-ОДВУ-УНО:

"Згадане 'звернення' закликає також до 'мілітаризації' молодого покоління. Насувається питання: хто й у який спосіб мав би здійснювати оту 'мілітаризацію'? На нашу думку - це мрії стятої голови."

Шлях національно-революційної визвольної боротьби ляг в основу залогень, на яких заснований СКВУ. Отже ІСНО-ОДВУ-УНО цей шлях відкидають.

В іншій статті публіцисти цих організацій далше виступають проти "блефоманії національно-визвольних рухів і революцій", здійснюваної "визвольнофронтівцями". /СУ, ч. 405-7, с. 26/

/ж/ ПРОТИ ЗОВНІШНОЇ ДІЇ НА ОСНОВІ ЗАЛОЖЕНЬ СКВУ

Якщо приглянутися до діяльності СКВУ тоді, коли його головою був голова партії, яка очолює ІСНО-ОДВУ-УНО, то побачимо, що її ведено не згідно з заложеннями СКВУ. Це середовище, що пропагує якусь нову зовнішню дію для українців, досить виразно пише на цю тему на сторінках своєї преси. Один якийсь анонім пише в офіціозі цих організацій:

Звернення УІ Великого Збору ОУН "свідчить про те, до якого крайнього примітивізму скотилася ота 'революційна ОУН', яка в дійсності спекулює на революції, щоб наївних, яких, на жаль, між нами багато, з метою якнайбільше здобути грошей, не для допомоги потребуючим на Україні, а тільки виключно для безкорисної 'дипломатії' Стецьків і їх обмежених під кожним оглядом вислужників. Із 'дипломатії' Стецьків після закінчення Другої світової війни немає навіть найменшої користи для української визвольної справи. Великі суми грошей видали 'достойні дипломати' на різні поїздки на Тайван та інші місцевості для обману про успіхи їхньої визвольної боротьби, а в дійсності все це було й залишилося звичайним блефом і засобом для дальшого обдурювання наївних." /СУ, ч. 396-8, с. 17/

Читаць може зовсім оправдано сказати, що повищі виводи є висловом опінії інакодумаючих. Але чи на такій основі можлива співпраця, єдність та консолідація українських сил на форумі СКВУ? На нашу думку правильною засадою СКВУ є: нехай кожна група, яка має відмінні від других пропозиції, на базі всеукраїнської співпраці веде свою діяльність без такого ворожо безкомпромісового поборювання інакомислячих членів СКВУ, як це роблять ІСНО, ОДВУ і УНО. Несприйнятливим для співпраці на форумі СКВУ є хоч би така писанина:

"У нас вкорінилася фраза 'визвольна боротьба власними силами'! Чому фраза? Бо фактично С. Бандера, Я. Стецько та інші під час Другої світової війни надіялися на допомогу III. Райху. І тепер на еміграції, не зважаючи на пропагування вищезгаданої фрази, АБН шукає допомоги в чужих нам чинників. І в тому нема нічого дивного, бо Ленін також був фінансований Німеччиною для здійснення революції у колишній царській Росії." /СУ, ч. 396-8, с. 4/

Виглядає, що автор повищої цитати трактує увесь Західний світ заздалегіть ворогом української визвольної боротьби. В іншій статті в офіційозі ІСНО-ОДВУ-УНО сказано, що вся діяльність ОУВФ шкідлива для нас:

"Пригадаймо численні статті автора О.Б. або Б.О. та інших, із різними очорнюваннями діячів небандерівців. Усе це доказані факти, які створили ґрунт для зовнішньої провокації. Коли б усього того не було, наше положення було б без сумніву краще, ми були б спроможні опрацювати одну альтернативу продовжування нашої визвольної боротьби; з нами, напевно, контактувалися б державні чинники Заходу. Ось, наприклад, із генералом Петром Григоренком, який репрезентує Українську Гельсінкську Групу за кордоном, контактуються різні державні представники; він двічі відбув зустрічі з двома президентами ЗСА, зустріч із головою уряду Великобританії і т.д. А хто захотів із дійсно поважних державних репрезентантів Заходу стрінутися й конферувати із 'головою уряду' Я. Стецьком? Відповідь коротка: н і х т о ! Хто з авторитетних державних представників виявив хочби мінімальне зацікавлення 'революційною стратегією' отого вічного 'прем'єра'? - Н і х т о !" /там же, с. 13/

/3/ НАМАГАННЯ ВИКЛИКАТИ КОНФЛІКТИ В СПІЛЬНОТІ

В пресі ІСНО-ОДВУ-УНО, членів СКВУ, появилася останнім часом багато голосів, які неначе мають інтенцію викликати чи поглиблювати різні конфлікти внутрі української національної спільноти, на основі різних фіктивних і штучних регіональних чи провінційних мотивів. Наприклад, в одній статті є виразна інтенція викликати конфлікт між волиня-

ками й галичанами. На тлі провокативно представленої картини як то галичани-бандерівці спричинили малошо "народовбивство" волиняків слідує протиставна картина:

"Натомість у той самий час на території Галичини дівчата з квітами проводжали на залізничних станціях хлопців, які від'їжджали до дивізії 'Галичина'. Як можна вяснити це для української людини сьогодні і сказати, де був політичний глузд, а де - провокація." /СУ, ч. 402-4, с. 30/

Автори з кіл ІСНО зводять також українську державу, відновлену Актом 30 червня 1941 р. до льокального провінційного явища:

"Проголошення 'акту 30 червня' було явним провінціалізмом політиків бандерівської ОУН, які не тільки не мали ясно виробленої програми щодо цілості української проблеми, але й духово даліше Збруча не сягали." /там же, с. 26/

Той же автор пробує доказати, що в ОУН не було придніпрянців, що українська держава не сягала на схід поза Збруч, що в УПА не було людей з Центральної України і що УПА там не діяла:

"Найбільш стримано під час німецької окупації виявила себе Придніпрянина. Обезкровлена й виснажена сталінським терором вона ніде надто не ангажувалась. Вона від початку поставилася до німців вороже і, реально оцінюючи воєнну ситуацію /маю на увазі поворот совєтів/, вибрала принцип самозбереження. Натомість Волинь, яка була полігоном, і де все виставилося на відкриту боротьбу, потрібним це було чи ні, потерпіла найбільше." /там же, с. 28/

Автор свідомо й тенденційно намагається викликати ненависть придніпрянців до націоналістів Західньої України:

"Роля Служби Безбєхи /СБ/ в рядах УПА, яка була вухом і оком творців 'революції', її доноси й чистки 'ненадійного' елементу в рядах УПА /в переважаючій кількості - елементу зі східніх земель України/, ще раз вказують на те, як провінційно західні 'революціонери' підходили до розв'язки східніх проблем, проблем її населення та вояцтва в рядах УПА." /там же/

Виходить, таки йшли придніпрянці в більшій кількості до УПА, тільки нібито СБ ОУН їх там винищувала!

На черзі авторіві ходить викликати ненависть волиняків до галичан:

"Чим керувались стратеги бандерівської 'революції', що видали для СБ наказ палити на Волині млини?.. Хто сьогодні може дати статистичні дані скільки на Волині, з наказу СБ, було спалено шкіл і публічних будинків?" /там же, с. 29/

Взагалі преса ІСНО-ОДВУ-УНО останнім часом переповнена цього роду безвідповідальними провокаціями які немов спрепаровані щоб викликати бо-

ротьбу внутрі української спільноти, через роз'ятрювання пристрастей: Вершком брехливої дезінформації, ширеної про український визвольний рух середовищем ІСНО-ОДВУ-УНО є наступне твердження:

"...з Волині було заборонено емігрувати на захід. Як знаємо, в Галичині про такі дикі закони ніхто не знав. Там при наближенні фронту виїжджали із своїм майном усі ті, хто бажав емігрувати."/с. 30/

/и/ ПРИЧИНЯЮТЬСЯ ДО ВОРОЖИХ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ ОУН

Одним із найгірших проявів сучасної діяльності ІСНО-ОДВУ-УНО є те, що вони своєю провокативною писаниною причиняються до переслідувань росіянами й іншими ворогами українського націоналістичного руху. Вже в різних вище наведених матеріалах є повно таких провокацій. А крім тих, ще згадаємо теж інші. Після наведення спрепарованих "злочинів" ОУН-УПА у відношенні до українського народу, автор однієї статті пише:

"КГБ зібрало всі матеріали й досьогодні лякає бандерівськими 'визволителями'... Злочини СБ дали советам незбиті факти й матеріали про хід бандерівської 'визвольної' боротьби..."

Це твердження не лише є суцільною брехнею, але це прямо явна російська окупаційна писанина. /гляди СУ, ч. 396-8, с. 15/ Значить, ІСНО, ОДВУ і УНО вповні оправдують всі т. зв. суди над націоналістами, що мовляв, вони основані на "незбитих фактах". Це явна протинаціональна писанина.

В іншій статті автор навіть вживає чекістську термінологію щодо членів ОУН-УПА, які були суджені російськими окупантами і при цьому висловлюється в такий спосіб, що неначе суджені люди є дійсно воєнними злочинцями, а суди над ними оправдані:

"Рецедив злодіяння бандеро-визвольнофронтівців - тривале явище, тому і в провокацію вищезгаданої 'інструкції' можуть повірити тільки наївні."/СУ, ч. 396-8, с. 13/

Тут мова про спрепаровану більшевиками провокацію проти ООЧСУ, а автор статті твердить, що це правдива інструкція, тобто боронить КГБ-івський продукт.

Автор дальшої статті згідний з тим твердженням, що ОУН,

"натворила стільки зла для визвольної справи, що в нормальних умовах всіх лідерів бандерівської 'революції' треба було б судити."/СУ, ч. 402-4, с. 24/

Іншими словами, ІСНО, ОДВУ і УНО закликають українське громадянство безоглядно поборювати провідників ОУВФ і ОУН, і тим солідаризуються з КГБ-івськими аргументами про т. зв. "злочини" бандерівців. При цьому лише дивно, що згадане середовище ІСНО, ОДВУ й УНО колись спільно з тими "злочинцями" творили СКВУ і встановили такі ідеологічно-історичні основи, що їх теперішні представники цих організацій валять і трактують як злочинні. Сьогоднішні проводи цих організацій, як бачимо, цілковито відійшли від рішень колиш. ПУН під керівництвом полк. А. Мельника творити СКВУ спільно з ОУВФ. Значить, вони відійшли від цих основних заłoженъ СКВУ.

Орган ІСНО-ОДВУ-УНО мало-що закликає до якоїсь громадянської війни, щоб мовляв судити "бандерівських злочинців", членів ОУВФ:

"Свідома українська громада з дійсно державницьким думанням не повинна чекати, поки за такі злочини буде судити хтось, а повинна засудити сама, коли ми хочемо показати, що ми - суспільство зріле до державного будівництва. /СУ, ч. 405-7, с. 22/

Врешті, тут на місці згадати ще раз лист Ф. Кордуби до Братства кол. вояків 1. Укр. Дивізії, в якому він за згодою ПУН, керованого М. Плавюком, вважає сл. пам. ген. Романа Шухевича-тараса Чупринку за великого воєнного "злочинця", якого очевидно треба б судити і засудити на тяжку кару за фіктивні й абсурдні обвинувачення. В той спосіб дискредитується весь націоналістичний рух, а тим більше принижується Юрія Шухевича, який так гідно й мужньо десятками років відстоює ідеї й ідеали свого Великого Батька! Чи за таке оплюгавлювання одного з найбільших українців 20-го століття не треба виключити з членства СКВУ тих, які ведуть таку злочинну роботу очорнювання?

/І/ ВИКЛИКУВАННЯ ЗНЕВІРИ В УКРАЇНСЬКІМ НАРОДІ ЩОДО ВИЗВОЛЕННЯ

Запитуюмо керівників ІСНО, ОДВУ і УНО. пощо виписувати в своїй пресі от хоч би таке несправедливе для нашого народу твердження: "В Україні

єдиним речником у всіх справах українського народу є компартія..." /СУ,

ч. 396-8, с. 17/ Воно може хіба-що відбирати людям всяку охоту й надію на визвольну боротьбу, ширити зневіру та скріплювати погляд про всемогутність та вічність російської імперії. Або, в цитованім твердженні про те, що національно-революційної боротьби "ніколи не вдасться здійснити", - чи не захована така сама пропаганда зневіри і безнадійности на відзискання українським народом своєї державної волі? /там же, с. 18/ Інший автор без скрупулів нападається в єхидний спосіб на "культ Бандеро-ідолопоклонства", з наміром щоб його пам'ять знищити, знаючи, що досі мільйони українців горді, що можуть себе назвати "бандерівцями" та високо шануть це прізвище. /СУ, ч. 396-8, с. 6/

Третій автор таки виразно хоче відібрати від українського народу віру і гордість у велику епоху 40-их і 50-их років:

"Хто повірить у те: що 'національно-повстанська підпільна Держава /УДП-ОУН-УПА-УГВР/ проіснувала десять років?! Хто повірить у 'стратерію ОУН і УПА, які врятували нашу Націю від знищення німецькими й російськими загарбниками'?! Хто повірить у 'свободу народам і свободу людини'..." /СУ, ч. 396-8, с. 11/

Як може нападати якийсь анонім у офіціозі ІСНО-ОДВУ-УНО навіть на релігійно-духові святощі українських націоналістів та на їхню християнську етику хоч би такою грішною фразою: "Багато між нами й таких, які з набожністю сприйняли богохульну 'Молитву на VI Великім Зборі ОУН'."

/там же, с. 13/ А чей же цю молитву опрацював і говорив високий достойник однієї з українських Церков! Як бачимо, атака йде навіть на духові, релігійні вартості членства ОУВФ, і то з кіл, з якими ми мали б дружньо співпрацювати на форумі СКВУ!

ІСНО-ОДВУ-УНО намагаються підважити етично-моральні вартості, що їх здобула ОУН і УПА в героїчній епосі 40-их і 50-их років, заперечуючи твердження сл. пам. П. Полтави про те, що "як теперішнє, так і минуле бандерівців - славне-героїчне." /СУ, ч. 402-4, с. 21/ Іntenція ширити зневіру, розклад і безнадійність в рядах ОУН-УПА проникає із чергової статті: "Вкінці виявилось, що території захистити не можна. Прийшов новий окупант, і картина знову змінилася, але цим разом на

гірше. Безперспективність боротьби і методи советських органів безпеки позбавили УПА її мітичної сили." /там же, с. 30/ Також у черговім твердженні, що "хоч і по-геройськи вони віддавали своє життя, то по їхній смерті вони перестали бути загрозою для ворога" - є виразна

фальшива й обманлива теза про безвартісність героїзму, про зник всякого впливу героїки визвольної боротьби на молодші річники й покоління народу. /СУ, ч. 405-7, с. 20/ Вся ця писанина своєю суттю заперечує основні заложення, на яких заснований СКВУ, що має власне нести всіма можливими засобами в рамках свого статуту як громадської світової централі вільних українців допомогу визвольній боротьбі України, зокрема посилювати віру в нашу Правду й перемогу та в остаточне відзискання української державности, а не ширити зневіру і безперспективність такої боротьби. А цим другим займаються ІСНО, ОДВУ і УНО, чим виступають проти статутових та ідейних заложень СКВУ.

/І/ ДІЯЛЬНІСТЬ ПРОТИ ІДЕЙНИХ ЗАЛОЖЕНЬ СКВУ

Відкидаючи цілковито шлях визвольної національно-революційної боротьби, згадані організації пропонують натомість слідуячу політику:

"...кожна політично думача людина свідомо того, що без співдії з росіянами не вдасться ліквідувати тоталітарно-номенклятурну систему в ССРСР, яка також безоглядно ліквідує навіть найменший с п р о т и в тих же росіян... Боротьба за права людини - це найголовніше, бо такі права є основою самовизначення народів. Без основних прав людини жоден народ не може бути суверенним! Тому то волелюбність українського народу треба будувати на правах людини, а не на принципах 'революційно-визвольного націоналізму'." /СУ, ч. 396-8, с. 18/

До і в усіх документах СКВУ на першому місці стоїть боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу. Але ІСНО, ОДВУ і УНО валять цей принцип. А це є несумісне з членством в СКВУ.

Зацитувавши довгий уступ із Звернення VI Великого Збору ОУН про боротьбу проти всіх родів і проявів російського імперіялізму, автор повищої статті заперечує подане становище і пише:

"Із сусідним із українським народом, росіянами, ми повинні контактуватися, принципово зберігаючи засади нашої національної незалежності й суверенности. Такі контакти - це не тільки konieczність, але

також вияв політичної культури. Боротися за національне визволення нам треба різними шляхами й методами, а не маячити про принцип чи 'концепцію національних революцій'. Без участі росіян, коли б сприяли обставини, революції в СРСР було б неможливо здійснити. 'Київ - проти Москви' - це фраза без реального значення. Також фраза: 'Україну поєднає із Москвою залізо й вогонь' - це звичайна глупота."

Отже, чи ІСНО-ОДВУ-УНО є проти ведення боротьби проти російського імперіалізму, що панує на Україні, проти трактування російських окупантів України за наших ворогів, але за якнайтіснішу співпрацю з росіянами, попри те, що всі вони є досі шовіністами, расистами й вважають себе загарбниками України? Такі засади протирічать заложенням СКВУ. Виглядає з аналізу писань цього середовища, що росіяни їм ближчі ніж українські націоналісти-революціонери, яких вони бажають за всяку ціну **обезчестити і неутралізувати.**

У наведеній вище цитаті з СУ про те, що вони вважають, що коли б до влади прийшли "визвольофронтовиці", то їхній терор був би "жорсткіший", ніж чекістсько-російський чи німецько-нацистський, - добуємо звичайну російсько-большевицьку пропаганду, вживану в другій світовій війні, щоб уярмлені народи воювали за "єдину-неподільну" російську імперію. Також цитування КГБ-івського документу з "Вісті з України" про те, що нібито жодного націоналістичного підпілля в Україні давно не має, треба трактувати як звичайну КГБ-івську пропаганду на сторінках органу ІСНО-ОДВУ-УНО, тим більше, що там додана замітка: "Такий заяв

Василя Кука без застережень треба вірити..." /СУ, ч. 402-4, с. 20/

Зовнішню політику, яку пропонує реалізувати ІСНО-ОДВУ-УНО, знаходимо в наступній цитаті:

"Реальною силою в міжнародній стратегії, здатною паралізувати агресивні плани СРСР, є мілітарний потенціал Заходу й тривалий, активний психологічний наступ в обороні прав людини в Союзі Радянських Народів. Також національно-визвольні рухи поневолених народів, без співучасті росіян, не є ніякою альтернативою для визволення тих народів і для уникнення нуклеарної війни... розмови про 'визвольні рухи поневолених народів' без участі росіян - це звичайна фразеологія Я. Стецька." /там же, с. 21/

В іншій статті ставиться під сумнів, чи взагалі будь-які червоно-

армійці були б взагалі дезертирували під час другої світової війни, якщо бандерівці не були б вели пропаганди, щоб вони переходили на німецьку сторону. /гляди СУ, ч. 402-4, с. 26/ А коли ці червоноармійці здавалися в німецький полон, то їх заганяли в табори, в яких вони гинули тисячами. Проте з'явився для цих полонених "спаситель":

"І так, не українці, а російський генерал Власов розв'язував політичне питання про військовополонених українців з Червоної Армії, які, опинившись у безвихіднім положенні, хапалися за соломинку." /там же/

Автор твердить, що летючки ОУН-УПА до червоноармійців не мали ніякого наслідку, бо були "запізнені й наївні". /там же, с. 28/ Він далі твердить:

"Замість розкладання Червоної Армії сталося протилежне. Були випадки, коли селянин навіть не знав, що написано на його стодолі чи придорожнім плоті; червоноармійці, прочитавши такі кличі, розлючені вривалися до хати й вистрілювали всіх, кого там застали." /там же, с.29/

На кінець, зачитуємо ще одну статтю з офіціозу ІСНО-ОДВУ-УНО, в якій проводиться стару лінію що тільки при "єдиній дії" росіян і українців "вільна Україна можлива" /таким обманював колись Ленін/:

"В тюрмі народів ССРСР було вже багато спроб різних народів, в тому числі також і російського, організувати визвольні рухи, й усі ці спроби були розгромлені тоталітарною системою Москви. Для доказу такої дійсності, раджу 'визвольофронтівцям' прочитати книжку С.П. Мельгунова: "Красный террор в России", Нью-Йорк, Бранді, 1979." /СУ, ч. 405-7, с. 26/

Нам проте не відомо, щоб будь-коли в історії, росіяни організували будь-які такі рухи, що сприяли відновленню українським народом його суверенної і соборної держави та ліквідували російську імперію та російський імперіялізм. А щодо книжки, то це передрук старої, бо з 1924 р. книжки невеликого формату, що одначе виглядає для автора СУ неперевершеною мудрістю, без якої українці не можуть жити. Всупереч усім выводам авторів ІСНО-ОДВУ-УНО, щоб переконати українців у неможливості ліквідації російської імперії, то є безліч доказів про її неминучий упадок та постання на її руїнах суверенних держав всіх уявлених націй. Ми вважаємо, що дали безліч аргументів про те, що ці організації ведуть діяльність, що заперечує основні заложення СКВУ, а тому їм не може бути місця в цій організації з такими їхніми нинішніми заложеннями!

ПЕРЕДРУКОВУЄМО ЧАСТИНУ ПАСКВІЛЬНОЇ СТАТТІ З БОЛЬШЕВИЦЬКИХ "ВІСТЕЙ З УКРАЇНИ" ЩОБ ПОКАЗАТИ ЯК МОСКВА ВИКОРИСТОВУЄ ДІЯЛЬНІСТЬ "САМОСТІЙНОЇ УКРАЇНИ" /ОРГАНУ ОДВУ та ІСНО/ ДЛЯ ПОБОРЮВАННЯ УКРАЇНСЬКИХ САМОСТІЙНИКІВ І НАЦІОНАЛІСТІВ.

Setting things straight

Who served the nazis better?

Rivalry among Ukrainian nationalists struggling for favors from their imperialist employers continues unabated. Recriminations and bickering that stem from the political and ideological bankruptcy have long become a mode of existence in the nationalist milieu.

The "optimistic" Banderite official publication *Shlyakh Peremohy* in its January 30, 1983 issue had to admit that things on the "nationalist front" look "tragic"; "the ideological and attitudinal basis" of nationalism, its "political program and behavior have become big muddle. The nationalist phraseology conceals a hodgepodge of conflicting views and concepts... the "fight" is waged "not for principles and positions... but for honors for some."

However, even against this background, the current "discussion" initiated by the leadership of Melnikite OUN looks somewhat unusual. The point is that the key issue this discussion centers around is the ties of the OUNites with German fascism, which until recently were not widely discussed by the nationalists for fear that they might blurt something out. Only sometimes, in heated "inter-party" disputes, the nationalists made certain, as a rule, cautious admissions concerning their collaboration with German fascists.

And now, all of a sudden, the Melnikite press, notably the Chicago-based *Samostiyna Ukraina* magazine, started publishing materials that had the effect of a bombshell in the nationalist milieu.

See for yourselves. In late 1981, *Samostiyna Ukraina* "dared" to state openly that the Banderite OUN, having declared the so-called "Act of June 30, 1941" on the "independence of the Ukraine" in Lviv which was occupied by the nazis, "became Adolf Hitler's ally, did the criminal job... Yaroslav Stetsko (the "premier" of the puppet government of the "area's administration" in Lviv — V. T.) was quoted in the *Zhovkivski Visti* newspaper as shouting 'Glory to the heroic German Army and its Führer.' The *Zborivski Visti* of July 31 (1941 — V. T.) commented: 'The rising Ukrainian State will closely cooperate with national-socialist great Germany which under the guidance of its Leader Adolf Hitler creates new order in Europe and in the world...'

Samostiyna Ukraina went even further in its admissions. In its issue 7-9 of 1982, it noted that the "Act of June 30" "had nothing in common with the will of the Ukrainian people." This "Act" was declared with the Wehrmacht's brass in attendance, hence it was not "against the will, without the knowledge and consent of the German Army." As for the will of the Ukrainian people, Yaroslav Stetsko did not receive their consent, because there was not a single Ukrainian chosen by the people as a spokesman at the haphazardly gathered "people's assembly". Hence, the magazine sums up, it was "an irresponsible trick used by S. Bandera to impose totalitarian rule on the Ukrainian people."

Some other admissions made by *Samostiyna Ukraina* are no less striking. Having in mind the Banderites' assertions that after repealing the "Act of June 30" the Banderite OUN allegedly started an armed struggle against Hitlerites, the Melnikite magazine ironically remarks: in the "official papers of the Third Reich's Foreign Ministry there are no documents to bear out a state of war between the Ukrainian nationalists and German fascists." So the "war" that was allegedly "started on June 30, 1941, was a mere flimflam of Yaroslav Stetsko who, after being arrested, dreamed about further cooperation with the German Abwehr, and not about any war."

As for the so-called Banderite "Ukrainian Insurgent Army" (UIA), the magazine writes, it "appeared in the second half of 1943, and during the liquidation... of the state administration of Yaroslav Stetsko not a single shot was fired in defense of this act." Later there were "no clashes between the UIA and Wehrmacht," either, because Bandera and Stetsko "pinned all their hopes on cooperation with Germans" and "with their pro-Hitler orientation they were definitely in time with the Third Reich's political strategy."